

Na een examenzomer.

„Dus je hebt geen vakantie gehad?”

„Neen”, antwoordt ze met opgewekte stem.

„Ik had geen vakantie, doch ik had succes. Dat geeft moed om den winter te beginnen — 't zal natuurlijk weer hard werken wezen, want 't volgend jaar moet ik weer op. Doch dan is 't vóór de vakantie afgelopen. Nu adieu”.

Ze gaat met haastige schreden verder, de lippen stijf opeengedrukt. O, wat vermoeit 't haar, zulk een vroolijk gezicht de zetten, wat put 't haar uit, dat opschroeven tot een luchthartige opgewektheid, waarvan niets, niets in haar binnenste aanwezig is. Haar keel is verschroeid, na de leugenwoorden, die er gevormd zijn, na den blijden klank,

dien de woorden moesten hebben.

Wat zeurden ze toch allen over die vakantie. Ze wilde er immers niet aan denken; ze kon immers de kracht niet missen voor eene wanhoopsvlaag, die op den loer lag — neen, neen. —

Ze zou ieder dadelijk den mond snoeren, die er over begon. Het was eene uitstekende formule, wel wat hooghartig, snoevend bijna, maar haren dienst deed ze: „Ik had geen vakantie, doch ik had succes.”

Ze streed tegen zichzelf, veertien volle dagen. Ze werkte op school met verdubbelden ijver, en 's avonds blokte ze alweer, alsof het volgend examen reeds vlak voor de deur stond. Want ze wilde, ze wilde niet toegeven aan dat gevoel van gemis van jeugd — verongelijking, dat diep in haar leefde; ze wilde niet toegeven aan de groote, groote

moehheid, die diep verborgen was onder haar zelfbeheersching en opgewektheidsdwang. En steeds meer werk stapelde ze op haar smart en moehheid, dat ze er toch gansch onder verpletterd zouden worden. Daar was geen rustuur meer voor haar dan de bekorte nacht, geen Zondag meer, — geen luier-Zaterdagavondje, dat ze toch in examentijd vaak vrij hield. — Niets dan het harde werk alleen.

Doch de smart en de moehheid zijn als de lava van een vulkaan; eens, eens breken ze toch door de dikste aardkorst heen.

Ze zat in de tram, die haar van 't eene einde der stad zou brengen naar het andere, van de laatste les naar huis.

't Was reeds gansch en al donker, een van de eerste koude September

404

avonden, die ons kondigen, dat de herfst nabij is.

Er stapte een dame in, die blijkbaar zóó van 't station kwam.

Haar handkoffertje stond op haar schoot en de handen, daarop gevouwen, droegen een grooten bos bloeiende hei. Het jonge onderwijzeresje ziet den kleurigen bos. — En ze staroogt er op, met groote verschrikte oogen, alsof uit de bloemen een Medusahoofd opstak.

Ja, wèl een Medusahoofd! Het schrikbeeld van haar eigen smart en eigen moehheid — daar staart 't haar uit den bloeienden bussel aan — en, o God, verstaan laat 't zich nu niet!

Nu wijkt haar dan toch ten leste de overwinning, na wèl een harden, harden strijd!

Daar komt 't over haar, gansch die zee van klachten en leed, zoo-

lang teruggehouden door den dijk harer zelfbeheersching — die spookbloemen daar vóór haar hebben den dijk ineen doen storten, weggevaagd — als ware hij van zand.

O, God, de hei! De paarse, bloeiende hei. — Het blinkende, smalle zandpad, dat zich kronkelt, kniediep door de bloemen, naar den verren horizon heen! De zon en het gezoem der bijen. — O, het gewuif der hoge dennenkronen, het gaan op den veerkrachtigen boschgrond. — O, het liggen in de smalle, droge greppels, waar de boschbesstruiken overheen hangen.

Met haar oogen star gericht op de bloemen, krimpt haar hart onder de zwaarste, bitterste, folterendste pijn, die het menschenhart kent — onder het hartstochtelijke, wilde, hopeloze verlangen.

Nu is gansch een zomer heenge-

gaan, en niets heeft erbarmen met haar gehad — zóó moet ze den winter weer in, ach, een rotsblok, waartegen ze haar moe hoofd zal te pletter stooten, waaronder haar arm hart verbrijzeld zal worden.

Ze staat op en verlaat de tram, om aan de betoovering der spookbloemen te ontkomen. — En als ze dan buiten den reeds killen avondwind voëlt en de eerste herfstregen haar in 't gezicht slaat; dan barst ze in woeste snikken los en ze schreit om haar zomer, dien ze niet gehad heeft, om haar jeugd die haar ontstolen wordt, en om hare zwakheid, dat ze zich liet overwinnen door een bos bloeiende hei.

NANNIE V. WEHL.

405